

ДЕКОНСТРУКТИВИЗАМ СНОВА

**(Ђорђе Д. Сибиновић: *Анџолоија уџоредних снова*,
Удружење књижевника Србије, Београд, 2015)**

У најновијој збирци песама *Анџолоија уџоредних снова*, Ђорђе Д. Сибиновић самим песмама оправдава своју песничку књигу. Чини нам се, већ по наслову, да ћемо код овог песника наићи на Готјеово сујеверје, те да је он при писању песама држао сановник у једној руци, а другом их исписивао. Међутим, приступ писању усмерава нас ка једној другачијој, ангажованој поезији.

Када погледамо и ишчитамо први од два циклуса, и закорачимо у други, одмах уочавамо деконструктивизам. То нас изнова враћа првом циклусу и упоређивању песама (А–А, Б–Б... Ш–Ш). У тој игри, коју нам Сибиновић сервира, добијамо виши задатак од обичног читања поезије. Иако свака песма може да стоји засебно и да тако представља целину, само компарацијом можемо извући идеје и закључке које нам песник намеће. И ту долазимо до самог наслова збирке, те до речи *анџолоија* и *снови*, које представљају кључ за решење загонетке која нам је постављена. Када увидимо да је у питању скуп песникових најдражих дела, као и жеља да се о њима испише поетска књига, онда смо разумели његову намеру. Са друге стране, дедукцијом да исти наслови морају бити у међусобној конотацији говори нам да се анализи ове збирке мора приступити са пуно пажње, али чак и као читаоци морамо бити упућени у оно што читамо да би доживљај био употпуњен. Тако, као свакако најзначајније што је песник хтео да прикаже, огледа се у допуњавању – досневавању оног што су можда хтели да кажу и: Црњански, Киш, Дучић, Андрић, Селимовић, Станковић, Михаиловић, Павић, Лазаревић, Јакшић, Ћопић, Десница... Али Сибиновић то чини на оригиналан начин, те неретко завршава супротно од приказаног у делима ових великана. Ближе приступа некој слици из дела набројаних писаца и оцртава је на свој начин, односно онако како је он сам замишљао то док је читао. Он допуњава, тумачи идеју; ствара један нови свет прожет личном срећом. Сасвим је разумљиво да се ради о писцима који су оставили дубок траг на самог песника. Зато нам се Сибиновић најпре јавља збирком *Анџолоија уџоредних снова* као предани читалац, а своју читалачку страст употпуњује богомданим талентом писања и кампањски приступа стварању свог иновативног дела. Кампања једино и може успети у поезији под снажним надахнућем, а то управо срећемо у овој песничкој књизи. Не можемо остати индиферентни ни на то да је одабир омиљених писаца усмерен на домаће ауторе. Та страст читања „својих“ више нам говори о песнику, неголи о песмама. Њиховим величањем Сибиновић као да испуњава песнички завет према сопственом народу.

Песме су откровење ерудиције, али и емоционалних набоја и снажних психолошких тренутака, које нам песник саопштава ненаметљиво. Општи је утисак да се у

свим овим „сновима“ одвија својеврсна „борба“ између песама истих слова (наслова). Тако, у првом циклусу, као да превагу односи индивидуалистичка филозофија немоћи, поткрепљена ниҳилизмом само привидно, а све заправо изгара од ироније. Можда зато што су у њима песникова *Јуџира са Леуџара, Хајдук Сџанко, Нечиста крв, Башџа, Ђејео, Корени...* и одвијају се у једној другачијој перспективи и другачијем времену – данашњем. Примери су разноврсни: *Гледа како се праду свеће / најјори ђаци / склања се пред њиховом силином док / безразложно малтретирају сурађане и сања како им у пресџижном хошелу / инџерконџиненџалној имена убијају вођу*; или као у дистиху: *Ни будан не знам / шџа ћу са собом*. Честе су резигниране мисли попут: *Да сам знао шџа да урадим / да сам имао која да уиџам / да ми је неко рекао / било би исџо*. Честе су и оне које досневавају оно што је ум песников одабрао као истину. Насупрот оваквом приступу, у другом циклусу срећемо јасније филозофско деловање које тежи разоткривању суштине, снажне мисли које имају за циљ да нас превасходно отргну од пренападне ироније данашњице и мудрим сазнањима умивених емоција одведу у дубљу фазу промишљања негдашњег времена. У овом упоредном читању Сибиновић подсећа на Џона Лока, и као прави песник не мири се са заузетим ставовима плутократије. Тако, понегде креће из *regress argument* и свој ланац прекида одмах до другог циклуса и повратно. Да ли ћемо му веровати? Чини се да такво питање није ни потребно, ако бисмо питали народ, јер многе његове тврдње аксиомног су карактера, те их као такве није ни потребно доказивати.

Сибиновић своја искуства преноси епистолски. У тој форми показује пуну слику свог песничког доживљаја. Чак и при таквом певању, претпоставку расплињавања можемо одбацити, јер песник иде само до оне границе докле би да нам представи своју мисао и након тога прекида, чим се достигне екстаза стиха. Неретко нам остаје мистичан и далек, али тај симпозијум не остаје сакривен уколико смо и сами ишчитали све оне сјајне књиге које Сибиновић проживљава кроз своју поезију и уколико смо свесни садашњег тренутка живљења.

У овој збирци преплићу се и стилови писања. Песник се углавном служи слободним стихом, док понекад наилазимо на херметичнију поезију. У првом случају, сасвим разумљиво, до изражаја долазе поређења, док у другом метафоричност. Међутим, без обзира на одабир стилова архетип који се среће у поезији Ђорђа Сибиновића прелази своје несвесно и уводи нас у свесно. Можда из тога треба да изведемо и неку општу поруку и уочимо мотив у песмама у којима се песник бави свеопштом тематиком. Таква порука била би указивање на истину, отклањање хипокризије и ослобађање, доказујући да се неке ствари у животу не мењају и ванвременски су свеprisутне. То никако не значи да су ове песме ношене искључиво идејом јављања народу, јер оне имају и лични ауторов печат, оно што се тиче само њега и што га окупира. Отуда су доживљаји у песмама у којима је песнички субјект сам песник, често везани за његову инфериорност спрам ствари које су се издешавале. Песник зна да на већину ствари у животу не може да утиче и зато не подлеже компензацији супериорности. Он одбацује ту незрелу слику о свету, те на ортодоксним нормама исписује своје стихове. Његов веристички приступ даје нам за право да му верујемо као песнику, као песничком гласу који треба све више слушати.